

Sygn. akt I C 194/10

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

18 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Rafał Cieszyński

Protokolant Ewelina Kiałka

po rozpoznaniu na rozprawie 04 kwietnia 2013 roku we W.

sprawy z powództwa A. B., M. T. i S. B.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w K.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powodów obowiązkiem zwrotu pozwanemu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 194/10

UZASADNIENIE

Pozwem z 15 lutego 2010 roku powodowie domagali się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. kwoty 120.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami, płatnej w częściach, to jest 60.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami na rzecz powoda A. B., kwotę 30.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami na rzecz powódki M. T. oraz kwotę 30.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami na rzecz powoda S. B.. W uzasadnieniu pozwu wskazali, że są współwłaścicielami – powód A. B. w 1/2, M. T. i S. B. po 1/4 – działki numer (...), obręb O., położonej we W. przy ulicy (...), o powierzchni 0,5833 hektara, dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków IV. Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). Pozwany natomiast jest użytkownikiem dwóch linii wysokiego napięcia, które przechodzą bezpośrednio nad nieruchomością powodów, ograniczając uprawnienia wynikające z prawa własności. Powodowie wskazali, iż od kilku lat próbują sprzedać nieruchomość, jednak ze względu na przebieg linii nikt nie jest zainteresowany kupnem. Nadmienili również, że zarówno oni sami, jak i ich poprzednicy prawni nie wyrażali zgody na ograniczenie prawa własności nieruchomości poprzez posadowienie i eksploatację linii wysokiego napięcia. Żądana przez powodów kwota jest wynagrodzeniem za bezumowne korzystanie z przedmiotu ich własności, obliczonym w ten sposób, że stanowi iloczyn kwoty 10.000 zł tytułem miesięcznego czynszu dzierżawy, który powodowie mogliby uzyskać na wolnym rynku oraz liczby 12 miesięcy, obejmujących okres od stycznia 2009 roku do stycznia 2010 roku.

W odpowiedzi na pozew z 18 marca 2010 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o stwierdzenie, że pozwany nabył z 31 grudnia 1997 roku, przez zasiedzenie, służebność przesyłu dla dwóch linii wysokiego napięcia (...) i (...), na nieruchomości stanowiącej współwłasność powodów, która to nieruchomość stanowi działkę numer (...) położoną we W., obręb O., przy ulicy (...), o powierzchni 0,5833 ha, dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków IV. Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), która to służebność polega na prawie utrzymania wymienionych instalacji na opisanej nieruchomości, ich eksploatacji, napraw, konserwacji oraz rozbudowy. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, że przez nieruchomość stanowiącą współwłasność powodów przebiegają dwie linie napowietrzne dwutorowe (...) i (...). Istniejąca na nieruchomości powodów trwała i

widoczna infrastruktura wybudowana została w 1962 roku i po dzień dzisiejszy jest przez pozwanego, jak i wcześniej przez jego poprzedników prawnych, trwale i nieprzerwanie, wykorzystywana w zakresie odpowiadającym zakresowi służebności przesyłu. Ponadto pozwany zakwestionował zasadność żądania powodów zarzucając niewskazanie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, wskazując również, że wysokość żądania powodów jest oparta na całkowicie dowolnym wyliczeniu; natomiast linie (...) i (...) nie stwarzają żadnych ograniczeń, ani nie powodują żadnych utrudnień w korzystaniu z nieruchomości powodów. Jednocześnie pozwany podniósł, że powodowie decydując się na nabycie nieruchomości, nad którą przebiegają linie wysokiego napięcia, powinni się liczyć z wynikającymi z tego faktu niedogodnościami.

W piśmie przygotowawczym wniesionym 23 kwietnia 2010 roku powodowie wskazali, że twierdzenie o braku ograniczenia prawa własności powodów, jest w niniejszym stanie faktycznym, sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym. Ponadto wskazali, że nieruchomość nabyli w drodze dziedziczenia i w związku z tym nie podjęli w pełni dobrowolnej decyzji o zakupie tej nieruchomości. Powodowie zakwestionowali również przesłanki podniesionego przez pozwanego zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu wskazując, że pozwany bezpodstawnie zaliczył do niezbędnego dla zasiedzenia czasu posiadania, czas posiadania swojego poprzednika, którym było przedsiębiorstwo państwowe. Ponadto zarzucili, że zarówno pozwany jak i jego poprzednicy prawni korzystali z posadowionej na nieruchomości powodów infrastruktury w złej wierze, ponieważ wiedzieli o braku tytułu prawnego do tej nieruchomości oraz o braku zgody powodów na ograniczenie ich prawa własności.

Pismem przygotowawczym z 11 czerwca 2010 roku pozwany doprecyzował wniosek o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu z mocy samego prawa w odniesieniu do dwóch dwutorowych elektroenergetycznych linii napowietrznych numer (...)110 kV oraz numer (...)110 kV, posadowionych na działce numer (...)położonej w miejscowości W., obręb ewidencyjny O., będącej współwłasnością powodów z 01 stycznia 1978 roku. Nadto pozwany wskazał, że linia (...)wybudowana została przez jego poprzednika prawnego z zachowaniem wszystkich prawem przewidzianych wymogów, na podstawie decyzji wywłaszczeniowej z 21 marca 1962 roku, znak (...), natomiast linia (...) została wybudowana jeszcze przed 1945 rokiem, stanowi zatem infrastrukturę poniemiecką i pozwany nie może posiadać dokumentacji formalno-prawnej dotyczącej jej budowy, jednakże w odniesieniu do tej linii wydane zostało zezwolenie wywłaszczeniowe z 09 marca 1962 roku. W związku z przywołanymi aktami administracyjnymi, pozwany i jego poprzednicy prawni wykorzystywali przedmiotową infrastrukturę w dobrej wierze. Ponadto pozwany wskazał, że nieruchomość powodów od roku 1967 była własnością prywatną, toteż bieg terminu zasiedzenia rzeczonyj służebności rozpoczął się najpóźniej z 01 stycznia 1968 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie są współwłaścicielami nieruchomości gruntowej – działki o numerze (...), w obrębie ewidencyjnym O., położonej we W. przy ulicy (...), o powierzchni 0,5833 ha, dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków IV. Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). Powodowi A. B. przysługuje we współwłasności udział w wysokości $\frac{1}{2}$, natomiast powodom M. T. i S. B. przysługują udziały w wysokości po $\frac{1}{4}$.

(dowód: odpis zwykły księgi wieczystej numer (...) k. 6-8)

Nieruchomość tą powodowie nabyli w drodze dziedziczenia. Ojcowie powodów natomiast nabyli nieruchomość w drodze dziedziczenia po dziadku powodów J. B., który nabył własność tej nieruchomości na podstawie Aktu Nadania numer (...) Powiatowej Komisji Ziemskiej z 22 stycznia 1964 roku.

(dowód: fakt bezsporny, nadto odpis aktu nadania nr (...) k. 200a)

Przez opisaną nieruchomość powodów przebiegają dwie napowietrzne, dwutorowe, elektroenergetyczne linie o numerach (...)oraz (...).

(dowód: fakt bezsporny, nadto opinia biegłego mgr. inż. J. O. z 07 marca 2012 roku k. 322-390)

Linia (...)wybudowana została w okresie od 03 maja 1962 roku do 20 września 1962 roku, na podstawie Decyzji Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej W.z 21 marca 1962 roku, znak (...) wydanej na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (Dz. U. z 1961 r., Nr 18, poz. 94) i jest wykorzystywana do przesyłu energii elektrycznej od 07 października 1962 roku. Dla linii tej 28 lutego 1972 roku sporządzony został paszport ogólny linii elektroenergetycznej, który był aktualizowany kolejno w latach 1977, 1986, 1991, 2003 i 2010. Z paszportu wynika, iż pracownicy poprzedników prawnych powoda regularnie, w sposób ciągły i niezakłócony, wykorzystywali, naprawiali i modernizowali linię do chwili obecnej.

(dowód: opinia biegłego mgr. inż. J. O.z 07 marca 2012 roku k. 322-390, decyzja z 21 marca 1962 roku k. 100, paszport ogólny linii elektroenergetycznej nr (...)k. 105 i 124, protokół przyjęcia do eksploatacji linii (...) k. 104)

Linia (...) wybudowana została przed rokiem 1945 i jest wykorzystywana do przesyłu energii elektrycznej od 02 października 1965 roku. Dla linii 15 września 1965 roku sporządzony został paszport ogólny linii elektroenergetycznej, który był aktualizowany w roku 2001. Z paszportu wynika, iż pracownicy poprzedników prawnych powoda regularnie, w sposób ciągły i niezakłócony, wykorzystywali, naprawiali i modernizowali linię do chwili obecnej.

(dowód: opinia biegłego mgr. inż. J. O.z 07 marca 2012 roku k. 322-390, paszport ogólny linii elektroenergetycznej nr (...) k. 125 i 157)

Linia (...)oraz linia (...) od początku lat sześćdziesiątych ubiegłego wieku były wykorzystywane do przesyłu energii elektrycznej przez Zakład (...)wchodzący początkowo w skład wielozakładowego przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zjednoczenie (...)z siedzibą w L., następnie w skład wielozakładowego przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakłady (...)z siedzibą we W., a następnie w skład wielozakładowego przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakłady (...)z siedzibą w P..

(dowód: fakt powszechnie znany)

Zarządzeniem numer (...) Ministra Przemysłu z 16 stycznia 1989 roku utworzone zostało z 01 stycznia 1989 roku przedsiębiorstwo państwowe pod firmą Zakład (...), któremu przydzielone zostały składniki mienia powstałego z podziału przedsiębiorstwa funkcjonującego pod firmą (...). 12 lipca 1993 roku przedsiębiorstwo państwowe pod firmą Zakład (...)zostało przekształcone w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa działającą pod firmą Zakład (...) Spółka Akcyjnaz siedzibą we W.. 30 kwietnia 2004 roku, w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h., poprzez przeniesienie całego majątku, nastąpiło połączenie Zakładu (...) Spółka Akcyjnaz siedzibą we W.z (...) Spółka Akcyjnaz siedzibą we W.. (...) Spółka Akcyjnaz siedzibą we W.20 marca 2008 roku zmieniła firmę na (...) Spółka Akcyjnaz siedzibą we W., natomiast 31 grudnia 2008 roku (...) Spółka Akcyjnaz siedzibą we W.zmieniła firmę na (...) Spółka Akcyjnaz siedzibą we W., a z 01 września 2011 r. nazwę i siedzibę na (...) S.A.z siedzibą w K..

(dowód: Zarządzenie numer (...)Ministra Przemysłu z 16 stycznia 1989 roku k. 214-216, postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z 29 lipca 1993 roku, sygnatura akt NS Rej H 4071k 160-161, odpis pełny z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego numer (...)k. 52-67)

Pismem z 13 maja 2009 roku powodowie wezwali pozwanego do dobrowolnej zapłaty kwoty 1.200.000 zł, tytułem odszkodowania za korzystanie z ich nieruchomości w złej wierze w okresie od maja 1999 roku do maja 2009 roku, jednocześnie żądając przywrócenia stanu zgodnego z prawem poprzez usunięcie dwóch linii wysokiego napięcia z nieruchomości powodów. Do dobrowolnej zapłaty nie doszło.

(dowód: wezwanie do zapłaty z 13 maja 2009 roku wraz z dowodem doręczenia k. 10-11)

W decyzji z 22 lutego 1994 r. Wojewoda (...) stwierdził nabycie z mocy prawa z 05 grudnia 1990 r., w związku z wejściem w życie przepisów ustawy z 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z 1990 r., Nr 79, poz. 464 ze z późn. zm.), przez Zakład (...) prawa użytkownika

wieczystego będących w jego zarządzie nieruchomości, a także własność budynków i innych urządzeń znajdujących się na gruncie.

(dowód: decyzja Wojewody (...) z 22 lutego 1994 r., k. 453)

Pismem z 16 października 2009 roku powodowie wnieśli do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu o zawezwanie pozwanego do próby ugodowej, na podstawie której pozwany miałby zapłacić powodom kwotę 1.200.000 zł tytułem odszkodowania za korzystanie z nieruchomości stanowiącej własność powodów oraz zobowiąże się do przywrócenia stanu zgodnego z prawem poprzez usunięcie dwóch linii wysokiego napięcia z nieruchomości powodów. Do zawarcia ugody nie doszło.

(dowód: akta Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu dla sprawy o sygnaturze I Co 5606/09)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powodowie w niniejszej sprawie domagali się zasądzenia od pozwanego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie ze stanowiącej przedmiot ich własności nieruchomości gruntowej w okresie od stycznia 2009 roku do stycznia 2010 roku poprzez eksploatowanie posadowionych nad tą nieruchomością linii elektroenergetycznych.

Odpowiadając na żądanie powodów pozwany podniósł, że zasiedział służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu w odniesieniu do dwóch dwutorowych elektroenergetycznych linii napowietrznych o numerach (...) oraz (...), posadowionych na nieruchomości powodów najpóźniej z 01 stycznia 1978 roku.

W niniejszej sprawie bezspornym był fakt przysługiwania powodom prawa własności do nieruchomości dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) oraz fakt przebiegu nad opisaną nieruchomością dwóch napowietrznych linii elektroenergetycznych, które wykorzystuje obecnie pozwany. Bezsporne były również daty posadowienia przedmiotowych linii oraz oddania ich do eksploatacji. Spór pomiędzy stronami koncentrował się wokół tytułu prawnego, na podstawie którego pozwany wykorzystywał linie (...) i (...).

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwanego zarzut co do zasady zasługiwał na uwzględnienie. Wskazać bowiem należy, że dopuszczalność nabycia w drodze zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu, przed wejściem w życie przepisów art. 305¹ – 305⁴ k.c., wprowadzonych ustawą z 30 maja 2008 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, została jednoznacznie potwierdzona w uchwale Sądu Najwyższego z 07 października 2008 roku, sygnatura III CZP 89/08 (opublikowana w Biuletynie Sądu Najwyższego z 2008 r., nr 10, poz. 7). Jednocześnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym dopuszczalne jest ustalenie faktu nabycia prawa przez zasiedzenie w innej sprawie niż w postępowaniu o zasiedzenie (vide wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2008 r., sygnatura II CSK 389/08, opublikowany w LEX numer 484715).

Stosownie zatem do treści art. 292 k.c. stosowanego odpowiednio, służebność gruntowa odpowiadająca treścią służebności przesyłu mogła być nabyta przez zasiedzenie, gdy polegała na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Stosownie natomiast do treści art. 172 § 1 k.c. w związku z art. 292 zdanie drugie k.c., posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze, wtedy – zgodnie z § 2 – nabywa własność po upływie lat trzydziestu. Zauważyć należy, że Pozwany objął w posiadanie służebność obciążającą nieruchomość powodów dopiero z dniem 30 kwietnia 2004 roku na skutek sukcesji generalnej – na podstawie art. 494 § 1 k.s.h – związanej z nabyciem w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. ogółu praw i obowiązków Zakładu (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.. Zgodnie jednak z treścią art. 176 k.c. obecny posiadacz może doliczyć do czasu, przez który sam posiada, czas posiadania swego poprzednika, jeżeli jednak poprzedni posiadacz uzyskał posiadanie nieruchomości w złej wierze, czas jego posiadania może być doliczony tylko wtedy, gdy łącznie z czasem posiadania

obecnego posiadacza wynosi przynajmniej lat trzydzieści. Bezpośredni poprzednik pozwanego posiadał natomiast przedmiotową służebność od 12 lipca 1993 roku, w którym to dniu nabył – w drodze sukcesji generalnej – na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z 13 lipca 1990 roku o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych – po przedsiębiorstwie państwowym pod nazwą Zakład (...), będącego bezpośrednim następcą prawnym przedsiębiorstw państwowych, w których posiadaniu pozostawały linie (...)i (...) od czasu ich włączenia do polskiej sieci przesyłowej.

Z analizy dowodów wynika, że do zasiedzenia powyższej służebności doszło przez Zakład (...) działający wówczas w formie przedsiębiorstwa państwowego. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie było żadnych podstaw do przyjęcia, że posiadanie służebności przesyłowej przez przedsiębiorstwo państwowe przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej kodeks cywilny z 1989 r. nie było posiadaniem w rozumieniu art. 352 § 1 k.c. i nie mogło prowadzić do zasiedzenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2012 r., sygn. akt IV CSK 183/11, Lex nr 1130302). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto zgodnie, że wprawdzie ze względu na zasadę jednolitego funduszu własności państwowej państwowa osoba prawna nie mogła przeciwstawić Skarbowi Państwa jakichkolwiek własnych uprawnień, jednakże w stosunkach zewnętrznych z osobami trzecimi miała pozycję taką jak właściciel. W konsekwencji wszelkie roszczenia, jakie powstawały ze względu na składniki mienia państwowego pozostające w zarządzie państwowej osoby prawnej, realizowała w imieniu własnym ta osoba (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 października 1961 r., sygn. akt I CO 20/61, OSN 1962, nr II, poz. 41; postanowienie Sądu Najwyższego z 14 czerwca 1963 r., sygn. akt I CR 336/63, OSNCP 1964, nr 11, poz. 223; uchwała Sądu Najwyższego z 27 czerwca 1984 r., sygn. akt III CZP 28/84, OSNCP 1985, nr 1, poz. 11). O ile więc w relacjach wewnętrznych między Skarbem Państwa a państwową osobą prawną posiadaczem samoistnym nieruchomości państwowej było zawsze państwo, o tyle z punktu widzenia relacji zewnętrznych przedsiębiorstwo państwowe, które wadało oddaną mu w zarząd nieruchomością, powinno być uznawane za posiadacza samoistnego nieruchomości niezależnie od tego, czy była to nieruchomość państwowa. Pogląd ten znalazł wyraz w uzasadnieniu wyroku z 15 kwietnia 1966 r., sygn. akt I CR 80/66 (OSNCP 1967, nr 2, poz. 24), w którym Sąd Najwyższy uznał, że chociaż posiadanie wykonywane przez jednostkę państwową stanowi – w myśl zasady wypowiedzianej w art. 128 § 1 k.c. – posiadanie państwowe, to jednak w wypadku, gdy jego przedmiot znajduje się w zarządzie państwowej osoby prawnej, na zewnątrz ta osoba prawna, a nie Skarb Państwa występuje – zgodnie z art. 128 § 2 k.c. – jako posiadacz. Przedsiębiorstwo państwowe mogło zatem występować z roszczeniem przewidzianym w art. 231 § 1 k.c., z tym, że, ze względu na zasadę jednolitego funduszu własności państwowej, nabywana nieruchomość stawała się własnością państwową. W toku postępowania strona pozwana wykazała, że jest następcą prawnym tego przedsiębiorstwa i w konsekwencji obecne to jej przysługuje nabyta przez to przedsiębiorstwo państwowe przez zasiedzenie służebność odpowiadająca służebności przesyłu. Z przedłożonych przez nią dowodów wynika bowiem, że linia elektroenergetyczna przebiegająca przez grunt powodów była nieprzerwanie użytkowana od 1962 roku i 1965 roku przez poprzednika prawnego pozwanego – Zakład (...) wchodzący w skład wielozakładowego przedsiębiorstwa państwowego działającego pod nazwą Zjednoczenie (...) z siedzibą w L.. W związku z likwidacją Zjednoczenia (...), Zakład (...) wszedł w skład Zakładów (...). 01 lipca 1976 r. Zakłady (...) uległy likwidacji, a zakłady energetyczne wchodzące w skład tego przedsiębiorstwa wielozakładowego, zostały włączone do Zakładów (...). 16 stycznia 1989 r. przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) został wyodrębniony z Zakładów (...). 12 lipca 1993 r. Przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) zostało przekształcone Zakład (...) S.A. z siedzibą we W., a następnie w 2004 r. w (...) S.A. z siedzibą we W.. Spółka ta z 20 marca 2008 r. zmieniła firmę na (...) S.A. we W., z dniem 31 grudnia 2008 r. na (...) S.A. z siedzibą we W., a z 01 września 2011 r. nazwę i siedzibę na (...) S.A. z siedzibą w K..

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że linie (...)i (...)zostały oddane do eksploatacji odpowiednio 02 października 1965 roku i 07 października 1962 roku stwierdzić należy, iż doszło do zasiedzenia służebności gruntowych odpowiadających treści służebności przesyłu na rzecz Skarbu Państwa najpóźniej z upływem 02 października 1985 roku – w przypadku linii (...)– oraz z upływem 07 października 1982 roku – w przypadku linii (...). Zauważyć bowiem należy, że art. 172 k.c. w brzmieniu przed 01 października 1990 roku stanowił, że posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dziesięciu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze, wtedy – zgodnie z § 2 – nabywa własność po upływie lat dwudziestu. Znamienne przy tym jest, iż stosownie do treści art. 7 k.c., jeżeli ustawa uzależnia skutki prawne od

dobrej lub złej wiary, domniemywa się istnienie dobrej wiary. Wyrażone w przywołanym przepisie domniemanie dobrej wiary nie zostało w niniejszej sprawie przez powodów obalone. Przeciwnie wręcz, zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że poprzednicy prawni pozwanego wykorzystywali przedmiotowe linie elektroenergetyczne w uzasadnionym przekonaniu legalności swojego działania, wywodzonym z faktu legitymowania się decyzjami wywłaszczeniowymi.

Z tych względów Sąd uznał, że Skarb Państwa nabył przez zasiedzenie służebność gruntową odpowiadającą treści służebności przesyłu w odniesieniu do linii (...)z upływem 02 października 1975 roku, natomiast służebność gruntową odpowiadającą treści służebności przesyłu w odniesieniu do linii (...)z upływem 07 października 1972 roku. Majątek ten następnie stał się majątkiem jednoosobowej spółki akcyjnej Skarbu Państwa pod firmą Zakład (...) Spółka Akcyjnaz siedzibą we W..

Wobec powyższego Sąd uznał żądanie powodów zasądzenia od pozwanego na ich rzecz wynagrodzenia za bezumowne korzystanie ze stanowiącej przedmiot ich własności nieruchomości gruntowej w okresie od stycznia 2009 roku do stycznia 2010 roku poprzez eksploatowanie posadowionych nad tą nieruchomością linii elektroenergetycznych za bezzasadne i dlatego orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej sprawę tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten jest wyjątkiem od zasady obciążania kosztami procesu strony przegrywającej sprawę i znajduje zastosowanie w sytuacjach wyjątkowych gdy na przykład sprawa ma charakter wątpliwy i dyskusyjny, dochodzone roszczenie wynika z niejasno sformułowanych przepisów prawa bądź gdy strona przegrywająca sprawę znajduje się w ciężkiej sytuacji materialnej, a wytaczając powództwo była subiektywnie przekonana o słuszności swoich roszczeń. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd stanął na stanowisku, że sytuacja powodów wymagała zastosowania wobec nich normy art. 102 k.p.c., bowiem ocena zaistniałego stanu faktycznego mogła budzić wątpliwości w świetle niekonsekwentnego orzecznictwa sądów w podobnych sprawach. Nadto, w ocenie Sądu, powodowie mogą doświadczać uczucia krzywdy wobec dokonanej przez Sąd subsumpcji przepisów regulujących instytucję służebności przesyłu, które to przepisy miały – zgodnie z wolą ustawodawcy – zapewnić podmiotom, których przedmiot własności obciążono tą służebnością, należyte wynagrodzenie z tego tytułu. W niniejszej sprawie jednak, przy aktualnej linii orzecznictwa, zarzut pozwanego musiał zostać uwzględniony, a w konsekwencji powództwo powodów oddalone. Dlatego Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku.

zarządzenie:

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powodów;
3. kalendarz 14 dni.

23 maja 2013 r.